

2. Korintským 13, 11 – 13 Nakonec, bratři: žijte v radosti, napravujte své nedostatky, povzbuzujte se, buďte jednomyslní, pokojní, a Bůh lásky a pokoje bude s vámi. Pozdravte jedni druhé svatým políbením. Pozdravují vás všichni bratři. Milost našeho Pána Ježíše Krista a láska Boží a přítomnost Ducha svatého se všemi vámi.

Milé sestry, milí bratři!

Pavel to neměl s Korintany lehké. Většinou to byli bývalí pohané, než se jich zmocnila Boží milost, žili v různých neřestech. A sami víme jak je těžké zbavovat se i docela obyčejných chyb. O co usiloval Pavel, poznáváme z jeho listů. Zakládal sbory ve kterých neměl být žádný rozdíl mezi lidmi. **Potom už není Řek a Žid, obřezaný a neobřezaný, barbar, divoch, otrok a svobodný – ale všechno a ve všech Kristus.** Když vytýkal korintským bohatým lidem, na které pracovali otroci a služebníci, že se nechovají dobře ke svým chudým zaměstnaným bratřím, plyne z toho, že i při společném jídle, ke kterému se scházeli, měli se chovat jako rovnocenní bratři a sestry. To společné jídlo byla Ježíšova hostina, Večeře Páně. Hostina skutečná, a nejen náznaková, jak si to církve v katolické mši a protestantském vysluhování zařídily.

I pohled na naši posmrtnou budoucnost se změnil. Kolik lidí je přesvědčeno, že po smrti přijdeme do nebe, a snad budeme létat mezi obláčky. O návratu na obnovenou Zemi se moc nemluví. Ani o tom, že dostaneme nové tělo. Tělo, jaké měl Ježíš po svém zmrtvýchvstání. Tělo, které už nebude podléhat fyzikálním zákonům, přitom však schopné společenského života. Vždyť i Ježíš po svém zmrtvýchvstání jedl se svými apoštoly.

Jestliže středověká církev učila lidi: Trpte, žijte dobře, abyste přišli do nebe, měli bychom už pochopit, že jde o víc. Svým životem se máme připravovat na ten budoucí život. Na vyvrcholení Ježíšova Království, které přinesl, které až do jeho druhého příchodu bude trpět násilí. Připravovat Zemi na jeho příchod, aby ho ti, kteří budou na ni žít, přivítali i s přicházejícím zástupem nebešťanů. Ježíšův příchod na zem, jeho narození s andělskými zpěvy a jeho mírným jednáním upokojilo zlovolníky, že si mohou dovolit vše. I poslat jej na bolestnou smrt kříže. Jeho nový příchod s andělským troubením je navěky zažene do temných hlubin. Pokud nebudou činit pokání. Pro ty, kteří ho přijmou, to bude nový, dokonalý život na obnovené Zemi.

Pavlovi poměry v korintské církvi nedělaly radost. Někteří dokonce popírali jeho autoritu. Jak to mezi lidmi bývá, dávali přednost lidem výřečným, mladým, zdravým. Pavel se bojí, že jeho příchodem propuknou **sváry, revnivost, vášně, neurvalost, pomluvy, donašečství, nadutost, zmatky.** Jsou to silná slova. Ale v korintské církvi byli někteří, kteří předtím žili v hříchu a dosud se v pokání neodvrátili od své nečistoty, necudnosti a bezuzdnosti.

Můžeme říct, že v našem společenství nemáme takové projevy. Byl by však s námi Pavel spokojený? Jako protiklad k jednání, které vylíčil, uvádí: **žijte v radosti, napravujte své nedostatky, povzbuzujte se, buďte jednomyslní, pokojní, a Bůh lásky a pokoje bude s vámi.** Někdy se mi zdá, že lidé, kteří nepočítají s Bohem, si víc cení toho, aby žili v radosti, ve vzájemném pokoji a souzvuku. Aspoň podle toho, jak se o to snaží, jak si vymýšlejí různé techniky a způsoby jak toho dosáhnout. Setkávám se s tím občas. Vypisují své slabosti, chyby na papír a pálí ho, aby se rituálně svých chyb zbavili, aby ty chyby zmizely. Zkoumají svoji minulost, své mládí, aby poznali, co na ně působilo negativně, co pozitivně, aby to negativní vymizelo z jejich života. To tvrdé lidské pořekadlo: *Čím hrníček navře, tím také smrdí*, totiž opravdu platí. Známe to, když se nám něco v hrnci spálí. Co jsme negativního prožili, si stále nosíme s sebou, vystrkujeme to jako ostny a zraňujeme tím stále sebe i druhé. Neumíme **žít v radosti, napravovat své nedostatky, neumíme žít jako ti nejbližší, jako rodina a mít v sobě pokoj.** Přitom si nemusíme vymýšlet různé filosofické teorie, přijímat staré či nové, abychom byli šťastní. Obdivujeme celý svět v jeho dokonalosti, v jaké ho stvořil Bůh, a nepřipouštíme si, že stejně dokonalé, ba ještě víc, stvořil Bůh nás. Zrovna včera běžel v televizi film o

našich zvířecích mazlíčcích, jak se mění našim vlivem, jak jsou šťastní v naší blízkosti, když cítí naši péči a lásku. Prožili jsme už pocit Božího působení, Božího pohlazení? Boží blízkost?

Jsme přece rodina našeho Boha, který vše stvořil, vymýšlel, dal si na nás záležet. A my mu to jen kazíme naším smutkem, nepokojem, nespokojeností. Jsem přesvědčený, že Bůh chce naše zdraví, náš dlouhý život, naši spokojenost, štěstí, lásku, radost, pokoj, a my mu to pořád kazíme. Jako malé děti, které si vydupávají své a nevidí otevřenou náruč rodičů. Jsme nespokojení, nechceme pozorovat, jak on působí, co dělá, jaké jsou jeho zákony štěstí, a ne ty naše, kdy si myslíme, že můžeme být šťastní jen tehdy, když vše půjde podle nás, kdy si vše vydupeme, sami uděláme, a jsem nešťastní, protože na to nestačíme.

Zamilujme si našeho Boha, žijme s ním! Nechtějme, aby on plnil naše nešťastná přání. Taky to bylo včera. Četl jsem na internetu zamyšlení o tom, jestli Bůh může být, jestli je, jestli musí být, a odpovědi byly hrozné. Bylo vidět, že to bylo jenom filosofování, spíš mudrování, protože filosofie vznikla ze slova láska k moudrosti, vlastně i ve slově mudrování je základ moudrost. Bylo vidět, že žádný z názorů nevycházel z osobního poznání Boha, ze zkušenosti s ním, ale pouze z prázdného života.

Mám takové přirovnání s domečkem, ve kterém žijeme. Zatím se nenašel nikdo z příchozích, komu by se nelíbil. A já si říkám. A to jste ještě nebyli při tom, jak vznikal. Nevznikal tím obvyklým způsobem, že někdo nakreslí plán, podle kterého ho najatá firma postaví. Museli byste vidět, jak o něm ti, kdo ho stavěli přemýšleli. Jak se měnily plány, aby to bylo lepší než byl suchý náčrt. Jak vznikaly situace, které bychom nazvali náhodami, kde jsem však cítil Boží ruku, Boží pomoc. Proto mohu žít spokojeně a šťastně v díle, které bylo vytvářeno s pochopením, obětavostí a láskou. Podobně z takového poznání našeho Stvořitele, který daleko důklaději a s nekonečnou láskou myslí na nás, plyne naše štěstí, radost, láska, pokoj.

Nepotřebujeme složité lidské teorie, abychom hledali své štěstí a pokoj v životě. Ano, neseme si různá zranění, chyby a slabosti z toho, co jsme prožili. Jsme však Boží děti. Děti toho, který dokáže vše. Dokázal stvořit tak nevyzpytatelný, dokonalý svět. Myslíte, že si nedokáže poradit s naším životem? Uznávám, že jsou dva typy lidí. Někdo na to jde prostou láskou, někdo to musí procedit svým rozumem. Jak to řekl Lois Pasteur: *Poněvadž jsem hodně studoval, mám víru jako bretoňský sedlák. Kdybych ještě víc studoval, měl bych víru jako bretoňská selka.* Podobně vím, že moje maminka žila s Bohem prostou láskou a byla ve svém těžkém životě šťastná. Protože žila s Bohem. Já naopak vše probírám svým ubohým rozumem, a tak se těším z chvil, kdy se jí začínám trochu podobat a poznávám našeho Boha svým srdcem. Když mohu odložit své obavy, strachy, váhání, nejistoty.

Co k tomu dodat? Máme Boha, úžasného Stvořitele, který se chtěl stát naším Otcem. Jsme jeho děti, se kterými chce žít. Co potřebujeme víc? Žijme s ním, poznávejme jeho každodenní působení v našich životech, ať žijeme jako jeho rodina v pokoji, lásce, ve vzájemné blízkosti, jednomyslnosti. Tak to chápala i naše Jednota bratrská. Každý sbor měl být takovou jednotkou, dohromady měla být taky jen jednotkou. Jednotou. Bratrskou Jednotou. Rodinou. A navazovat kontakty s dalšími jednotkami, ať už se nazývaly jakkoli. Dohromady vytvářet jeden Boží lid. Jednu Boží rodinu, jedno jeho Království. Žijme tak s ním, a budeme poznávat, že on žije s námi. Amen.